

NYKYAJAN MIES JA NAINEN

Pekka Ervastin esitelmä 20.10.1929

Euroopassa asuu kaksi erilaista rotua, sanoo Coudenhove-Kalergi. Nämä rodut ovat etäämpänä toisistaan, kuin esim. eurooppalainen ja kiinalainen. Nämä kaksi rotua ovat eurooppalainen mies ja eurooppalainen nainen. Coudenhove-Kalergin filosoofisia mietelmiä aloimme viime kerralla vähän esittää ja tänä päivänä on tarkoitus vielä jatkaa parista asiasta, jotka viime kerralla jo mainittiin, nim. kysymystä miehen ja naisen suhteesta toisiinsa, ja toista kysymystä, joka koskee Euroopan tulevaisuutta. Kun Kalergi lausuu nuo sanat eurooppalaisesta miehestä ja naisesta, niin tuntuu minusta aivan kuin siinä puhuisi profeetta. Hän on esiintynyt profeettana toisellakin tavalla, niinkuin tiedämme, puhuessaan Euroopan pelastuksesta poliittisesti ja ekonomisesti Pan-Euroopan avulla, mutta hänen käytännöllisessä elämän filosofiassaan on kohtia, jotka ovat aivan kuin profeetan suusta lähteneitä, niinkuin on tällainen lause miehestä ja naisesta. Siinä Kalergin huutajan äänessä on kuin – minusta kuin pakanallinen raikkaus. Miehet ja naiset ovat niin erilaisia keskenään; he ovat aivan kuin kaksi eri rotua. Jollei Eurooppa tätä ymmärrä, jos ei se ryhdy elämään tämän periaatteen nojalla, että miehet ja naiset ovat erilaisia keskenään, niin ei Euroopalla ole pelastusta. Tällä hän ikäänkuin iskee meidän veljeyspyrkimyksiimme ja me jäämme ensin ihmettelemään, mitä hän tarkoittaa. Eikö hän usko naisen vapauden ja veljeyden pyrkimyksiin, eikä mihinkään, mitä olemme viime ajoilla oppineet pitämään arvossa. Hän sanoo aivan suoraan, että kristinusko on vienyt Euroopan kansat kovasti harhaan, pois luonnosta ja elämästä. Sillä kristinusko on koettanut teroittaa, ettei ole eroitusta miehen ja naisen välillä, että kaikkien täytyy vaan pitää kiinni totuudesta ja ihmisyydestä ja olla siivoja itse elämässä. Mutta elämä ei ole ollenkaan

sellainen, että miehet ja naiset olisivat täysin samanlaisia ja täysin veljiä keskenään, päinvastoin, luonto on asettanut heidät toistensa vastakohdiksi ja ikuisiksi taistelijoiksi ja siten saavuttamaan korkeampaa harmoniaa. Kalergi huomauttaa, että Euroopassa tuhannen vuoden aikana yritettiin toteuttaa tuota kristillistä sieluihannetta, joka teki kaikista vain ihmisiä. Se onnistui muutamille luostari-ihmisille, jotka voivat saavuttaa niinsanotun pyhimystilan, joka teki miehet naisellisiksi ja naiset olivat ainoastaan nais-sukupuolisia pyhimyksiä. Mutta itse luonto nousi tätä yritystä vastaan, sillä elämässähän miehet edustavat enemmän voimaa, naiset enemmän kauneutta.

Kuten muistamme, on Kalergin luonnollisessa elämän moraalissa 4 käskyä: ole terve, voimakas, kaunis ja puhdas. Nämä koskevat kaikkia sukupuolia, mutta ennen kaikkia tietysti mies edustaa voimaa ja nainen kauneutta. Jos tyttö pannaan valitsemaan, sanoo Kalergi, kahden miehen välillä, joista toinen on pyhimys ja toinen sankari, niin tyttö luonnon pakosta valitsee sankarin, kun on kysymys rakkaudesta ja avioliitosta. Mies valitsee mieluummin sielukkaan ja äidillisen kaunottaren, kuin jonkun naispyhimyksen. Muuten Kalergi aivan oikein sanoo kauneudesta, ettei sitä suinkaan saa käsittää ainoastaan fyysilliseksi asiaksi, sillä se on ennen kaikkea sielullista kauneutta. Ne naiset erehtyvät suuresti, jotka maaleilla, puudereilla ja muilla ihmeellisillä keinoilla koettavat ylläpitää kauneuttansa, sillä sellaiset keinot eivät läheskään niin paljon merkitse, kuin sielun kauneus. Kun vaan naiset oppisivat kaunistamaan sieluaan kauniilla ja jaloilla tunteilla ja ajatuksilla, niin he varmasti olisivat ja pysyisivät kauniina: ja se kauneus olisi pysyväisempää. Naisen kauneuteen kuuluu ennen kaikkea, että hän on luonteeltaan äidillinen, sillä jos hän ei ole äidillinen luonteeltaan, niin, sanoo Kalergi, hänestä tulee vanhana noita-akka. Samoin, jos mies ei ole rohkea, sankarillinen, niin hän näyttää vanhana eunukilta. Siksi on tärkeää kauneudelle, että miehet ja naiset sisäisesti pyrkivät niihin ominaisuuksiin, jotka

heille kuuluvat ja täyttävät sekä yhteisiä, että erikoisia, heille kuuluvia käskyjä.

Historiasta näemme, että luonto ei sietänyt tuota yhtäläistyttämistä ja veljeyttä, johon kristikunta pyrki, sillä 1000 vuoden paikkeilla syntyi Euroopassa suuri ritariliiga, joka jakoi ihmiskunnan kahteen osaan, miehet ritareiksi ja naiset naisiksi, daameiksi. Miehet tavoittelivat silloin kaikkia niitä pakanallisia ja runollisia hyveitä, jotka kristillinen kirkko oli kieltänyt. Samalla kun he olivat sankareita ja sotureita, he hienostuttivat itseään ja olivat erittäin kohteliaita naisia kohtaan, jaloja miehiä kohtaan sekä auttavia lapsia kohtaan. He koettivat yhdistää luonnollisia pakanallisia ja kristillisiä hyveitä. Naiset ovat lähempänä kristinuskoa sentähden, että he äitinä ovat inhimillisempiä kuin miehet, sillä jos mies lähtee sotaan taistelemaan sankarina, niin häntä tyydyttää itse taistelu, vaikka hän lähtee henkensä uhalla. Mutta nainen ei koskaan saa tyydytystä sodasta. Hän jää aina ulkopuolelle. Hän jää istumaan kotiin ehkä ryöstettäväksi, sorrettavaksi ja saa nähdä, kuinka hänen lapsensa tapetaan. Hän joutuu suuriin kärsimyksiin. Nainen ei saa sodasta muuta kuin tuskaa ja kärsimystä. Sentähden nainen on lähempänä inhimillisyyttä ja kristillisyyttä. Se, mikä on suurin ero miehen ja naisen välillä, on tietysti ennen kaikkea se, että nainen synnyttää lapsia, mies ei. Se on tuo suuri ero.

Kalergi huomauttaa, että nykyaikana aivankuin itsestään on taas syntynyt, ritariajan ohi mentyä, uusi ihanne miehestä – naisesta on aina sama – niinsanottu gentleman. Se on vanha sana, joka nykyaikana kuvaa ihanteellista miestä, vaikka siihen käsitykseen miehestä vielä liittyy vaatimus puvun suhteen. Gentleman ei voi esiintyä muuta kuin määrättyissä puvuissa, kuten on englantilainen käsitys. Mutta Kalergi sanoo, että tuo käsitys on saatava pois, että täytyy välttämättä olla gentlemannin frakki voidakseen olla gentleman. Päinvastoin, gentlemanni-käsite on tulemaisillaan yhä yleisemmäksi, niin että

gentlemanni voi esiintyä yhä yksinkertaisemmassa puvussa. „Gentlemanni käsittää juuri niitä kristillisiä hyveitä, jotka ovat: hienous, kohteliaisuus, erinomainen tahti, lempeys, vaatimattomuus, oman arvon tunto, ja siinä merkityksessä ylpeys, mutta ei röyhkeä, eikä tunkeileva. Gentleman on erinomaisen lempeä ja sivistynyt, hellä ja suvaitsevainen, sekä kohtelias kaikella tavalla. Tämä on luonnon asettama uusi ihanne ja siihen täytyy jokaisen gentlemanin yhä enemmän ja enemmän pyrkiä; jokainen mies pyrkii itsestään olemaan gentlemanni.

Minä tulen tässä kohta lausumaan joitakin ajatuksia mies- ja naiskysymyksessä, mutta jotta me voisimme lausua jonkun oman arvostelun, niin täytyy olla selvillä Kalergin käsityskannasta, joka on hyvin huomattava ja hyvin tosi. On kuin huutajan ääni korvessa puhuisi meille, kun hän tällä voimakkaalla tavalla puhuu miehellisestä ja naisellisesta suhteesta. Hän sanoo, että miehet ja naiset ovat pohjimmiltaan niin erilaisia siitä syystä, että he ovat syntyneet eri dimensioista. Hän tulee puheessaan aivan kuin mystikoksi. Itsestään hän rupeaa ymmärtämään luonnon symbolista kieltä. „Mies on ajan lapsi, nainen on avaruuden. Siis ikuisuuden lapsi.“ Avaruus, sanoo Kalergi, kuvataan ympyrällä. Nainen on avaruuden, iankaikkisuuden, ympyrän lapsi. Mies on ajan lapsi, häntä kuvataan viivalla, joka kulkee suoraan eteenpäin kautta aikojen. Se on ajan symboli ja mies on sen lapsi. Kun nainen antautuu synnyttämään lapsia, silloin hän aina voittaa ajan. Hän antaa iankaikkisuuden voittaa ajan. Se on suuri mysteeri, sillä iankaikkisuus voittaa ajan joka kerran kun nainen tulee äidiksi ja synnyttää lapsen.

Kreikkalaisessa aapistossa, sanoo Kalergi, merkitsee A, alfa lukua 1. Se kuvaa miestä, alkua. Omega, loppu kuvaa naista. Itse asiassa on Eurooppa aina ollut enemmän miehinen, jota vastoin Aasia on ollut enemmän naisellinen. Euroopassa syntyi tiede, joka on miehistä, positiivista suhtautumista. Aasiassa on aina ollut uskontoa ja mystiikkaa, joka on sulautumista olemassaoloon. Sentähden mies on enemmän eurooppalainen ja

nainen itsestään enemmän aasialainen. Ja koska kaikki uskonnot ovat aina tulleet idästä, niin nainen on luonnostaan uskonnollisempi, mystillisempi kuin mies, joka on taistelija ja sankari, positiivinen. Miehen luonne on energiaa, voimaa, taistelua; naisen luonne on harmoniaa, rauhaa ja passiivisuutta, kestävyyttä. Kalergi myöskin viittaa siihen, että ainahan naista on verrattu kasvi-elämään ja miestä eläin-elämään, sillä eläimet ovat positiivisempia, aktiivisempia, kasvit taas passiivisempia edustaen kauneutta. Miestä ei voi verrata johonkin kukkaan, orvokkiin tai ruusuun, jotavastoin tyttöä verrataan niihin sanoen: hän on ihana kuin vasta puhkeava ruusu.

Onko tämä merkillinen filosofi tai profeetta, naisemansipationin vastustaja. Ei! Hän ei ole ollenkaan sitä emansipationia vastaan, joka teki naisen vapaaksi, itsenäiseksi ja yhdenvertaiseksi miehen kanssa. Hänhän on yhteiskunnallisesti nyt yhdenarvoinen miehen kanssa. Se on kaikki luonnollista, se kuuluu asiaan, sanoo Kalergi, mutta nyt on välttämättä tarpeen uusi emansipationi. Naisen täytyy uudestaan itsenäistyä ja uudestaan tulla omaksi itsekseen, vapautua, sillä tämä ensimmäinen emansipationi vie naisen siihen, että he rupeavat matkimaan miestä poliittisesti ja joka asiassa. He pyrkivät pois omasta sukupuolestaan ja luulevat, että heidän itsenäisyytensä ja vapautensa nykyaikana on siinä, että he vallitsevat samoilla työaloilla kuin miehet ja kulkevat samoja linjoja pitkin, ja tulevat miehekkäiksi, vieläpä niin, että he hyväksyvät aseet ja sodan. Tämä on hirvuihin erehdys, joka tulee viemään Euroopan perikatoon.

Kalergi sanoo, että kun miehet ja naiset ovat koettaneet lähestyä toisiaan sillä tavalla, että ovat matkineet toisiaan, niin on myös rakkaudelle, miesten ja naisten välille tunnut uhkaava vaara: sukupuoli-intoilu, seksualismi; sukupuolisairaus on astunut suuressa määrin rakkauden tilalle. Miesten ja naisten välillä ei voi olla sellaista veljeyttä, kuin miesten kesken. Se ei ole silloin luonnollista, vaan poikkeuksellista. Luonto vaatii, että

miesten ja naisten välisessä suhteessa on erotiikkaa, mutta sen sijaan tulee seksualismi, jolleivät he pyri olemaan polaarisia toisilleen, siis omaa itseään naisina ja miehinä. Ainoastaan silloin he vaikuttavat magneettisesti toisiinsa ja ainoastaan silloin on todellinen rakkaus mahdollinen; erotiikka on silloin mahdollinen ja ilman erotiikkaa ei ihmiskunta kehity, eikä mene eteenpäin eikä luo mitään korkeata ihmiskuntaa. Jos erotiikka, tämän sanan kaikista korkeimmassa ja kauneimmassa merkityksessä haihtuu, häviää ja tilalle astuu seksualismi, silloin menee rotu alaspäin, eikä miehet ja naiset enää välitä rakkaudesta, he nauravat sille. Silloin ei ole mitään muuta todellista, kuin sukupuolintuntinto, siis ainoastaan seksualismi ja lopulta tullaan siihen, että avioliitto ei ole tarpeellinen, vaan jonkunlainen kommunistinen yhteys, jossa kaikki ovat veljiä ja naiset ovat kaikkien miesten omia. Jos halu on, niin harjoitetaan sukupuolielämää. Mitään edesvastuuta ja velvollisuutta ei ole. Miksi silloin pyrittäisi lapsia synnyttämään. Miesten ei tarvitse synnyttää, mutta naiset voivat jos tahtovat, mutta hekin voivat väsyä niihin vaivoihin ja kärsimyksiin. Nainenkin ajattelee, että hän tahtoo nauttia, sillä mies saa ainoastaan nauttia, miksikä minulla naisena täytyy olla kamalia tuskia ja kärsimyksiä siitä, että olen saanut hetken nauttia. Pois siitä, minä tahdon nauttia niinkuin mies, meidän pyrimme kaikki yhtäläisyyteen ja veljeyteen. Tahdomme iloita ja nauttia elämästä. Emme tahdo tietää mitään lapsien synnyttämisestä emmekä velvollisuuksista.

Vielä on meillä tässä sivistyneessä kristikunnassamme hyvin suuria ennakkoluuloja. Sensijaan, että ajattelisimme naista itsessään pyhäksi, koska hän on äiti. Lapsen synnyttäminen on hänen korkein ja pyhin työnsä. Sensijaan puhumme täällä kristikunnassa halveksivasti aviottomista naisista, jotka ovat tahtoneet synnyttää lapsia, vaikka eivät jostakin syystä ole tahtoneet tahi saaneet avioliittoa. Me halveksimme ja pidämme sellaista naista synnillisenä olemuksena, vaikka heissä pitäisi kunnioittaa jotakin vielä korkeampaa ja vapaampaa naista. Hän

ei ole tahtonut vaan nauttia, vaan suorittaa velvollisuutensa. Tietysti on ihanne se, että miesten ja naisten välillä on avioliitto, sanoo Kalergi, että syntyy koteja ja perheitä. Se on yhteiskunnallisen elämän tuki ja turva, sillä siinä kaikki kasvavat, kehittyvät parhaiten: miehet yhä voimakkaammiksi ja naiset yhä kauniimmiksi, äidillisimmiksi. Siinä voi miehen ja naisen välille syntyä yhä kauniimpi ja voimakkaampi rakkaus.

Ehdoton ehto on ihmiskunnalle ja Euroopan tulevaisuudelle, että päästään semmoiseen ritarilliseen aikaan, jolloin rakkaus on niin suuriarvoista, niin lumoavaa ja viehättävää, koko sielun täyttävää, että miehet ja naiset eivät voi ajatella mitään muuta kuin yhteistä perhe elämää ja lasten kasvattamista. Rakkaus on ikäänkuin toinen napa, jos seksuaalisuus on toinen. Rakkaus vapauttaa kaikesta epäpuhtaudesta ja himosta, saastaisuudesta. Rakkaus tekee miehen ja naisen yhdessä olon niin viehättäväksi ja satumaisen ihanaksi, etteivät saata ajatella elämää yksinolossa, vaan aina toistensa kanssa, mutta ei missään seksuaalisessa merkityksessä. Ainoastaan siinä merkityksessä, että rakkauden viehättäväisyys tekee elämän niin korkea-arvoiseksi ja onnelliseksi, että tämä ihmiskunta tuntee elämän elämisen arvoiseksi. Kun elämä on jaettu tällä tavalla kahteen sukupuoleen, ei elämä tyydytä ihmisiä, ellei ole rakkautta miehen ja naisen välillä.

Tämä on minusta niin kauniisti ja profeettallisesti puhuttu. Kalergi sanoo, että sentähden on kasvatuksessa otettava vaari siitä, että poikia kasvatetaan kunniantunteeseen, niin ettei kukaan poika olisi muuta, kuin ritarillinen tyttöjä kohtaan, ja tytöt kasvatetaan kainoutentuntoon, sillä ei ole mitään niin hirveää kuin nainen, joka on valmis tarjoamaan itseänsä kenelle tahansa.

Naisen tehtävä on suuri täällä Euroopassa poliittisestikin katsoen, sanoo Kalergi, ja minulle persoonallisesti on hyvin mieluista ollut pitkin matkaa todeta, että kaikki hänen ajatuksensa ovat elämästä otetut, tahtoisin sanoa: teosoofis-ruusuristolaisia, että minä tunnen ja huomaan, että näitä

samoja ajatuksia olen minäkin vuosikautia ajatellut. Kalergi sanoo, että naisen tehtävä täällä Euroopassa on saada aikaan rauhaa. Se on naisen poliittinen tehtävä. He eivät saa matkia miehiä minkäänlaisessa sotainnostuksessa. Heidän täytyy ymmärtää, että heistä tulee äitejä, ja äiti itsessään kammoo sotaa ja tappamista. Mies ei ole saanut muuta tehdä, kuin riistää hengen toiselta. Nainen on aina antanut hengen toiselle. Sentähden naisen täytyy tuntea oma tehtävänsä sekä tässä elämän antamismerkityksessä että rauhan ja rakkauden merkityksessä. Sentähden pitää joka maassa muodostaa liitto erikoisesti juuri rauhan asian ajamiseksi joka maassa, poliittisessa maailmassa. Ja me huomaamme, että aivan viime aikoina on tätä alettu yhä enemmän ja enemmän huomata. Ehkä siinä on juuri Kalergin vaikutusta, sillä tämä kirja, jota olen lukenut, on ilmestynyt vuonna 1927, mutta aivan viime aikoina olemme nähneet, kuinka naiset kaikkialla alkavat tehdä työtä rauhan puolesta. Se on juuri heidän todellinen tehtävänsä.

Muistan, kuinka lausuin tämän ajatuksen heti kun Venäjän vallankumous oli alkanut vuonna 1917. Silloin lausuin: naiset, liittykää yhteen kaikissa maissa ja vapauttakaa kansat sodan kirouksesta. Nyt on meillä ilo todeta, että sodan jälkeen ja aivan viime vuosina nainen on todella näyttänyt ymmärtävänsä tätä. Sillä kun nainen on saavuttanut poliittisen vallan, mihin hän sitä käyttäisi? Ainoastaanko ylläpitämään kaikenlaisia puolueita, jotka keskenään riitelevät ja ylläpitääkseen epäveljeyttä ja vihaa kansojen kesken? Silloin nainen matkisi miestä ja kulkisi hänen jäljessään, eikä hänellä olisi mitään uutta työtä valtiollisen vallan saatuaan. Heidän täytyy näyttää, että ovat viisaampia kuin miehet, että seisovat lähempänä avaruuden mystillistä viisautta, lähempänä Jumalaa ja jumalallista elämää, että he ymmärtävät todella syvemmin kuin miehet. Heidän on muodostettava oma suuri puolueensa, joka on yhtä suuri, kuin kaikki miesten puolueet yhteensä; ja niitä pitää olla joka maassa, ja sillä poliittisella voimalla poistaa miesten pikkumaisuudet

maailmasta. Naiset voivat olla erinomaisen pikkumaisia, jos heillä ei ole ihanteita. Missä ollaan pikkumaisempia, kuin kahvipöydässä, missä naiset istuvat soimaamassa toisiansa. Mutta semmoinen on jätettävä. Sitä vikaa ei miehillä ole. (yleisöstä: on. Sitten en tahdo sitäkään sanoa, vaikka ensin näytti, että miehet ovat edes yhdessä asiassa edistyneempiä, mutta tosiasiallisesti taidamme olla joka asiassa takapajulla.) On aivan hirvittävää, että naiset, jotka ovat saaneet vapautensa, vievät koko elämänsä umpikujan. Nyt on naisen näytettävä, mihin he kykenevät. He voivat, jos tahtovat, poistaa sodan kirouksen. On hyvin paljon miehiä, jotka tämän ymmärtävät. Me elämme sellaisessa ajassa, jolloin on lähestyttävä toisiaan ja omaksuttu toisiltamme jotakin. Miesten kesken on paljon niitä, jotka ymmärtävät, että sotakenttä ei ole ainoa kunnian kenttä. Hyvin monet miehet ymmärtävät, että kunnia yhä enemmän ja enemmän alkaa olla ihan toista. Ei enää siinä vaan, että hävitetään, poltetaan ja turmellaan, mitä on saatu aikaan, eikä ainoastaan siinä, että tapetaan ja riistetään henki ja elämä, vaan että kunnia on myöskin ja ehkä ennen kaikkea siinä, että luodaan jotakin uutta, hyvin suurta ja kaunista kulttuuria, viedään ihmiskuntaa eteenpäin onnessa ja sivistyksessä. Hyvin monet miehet ymmärtävät tämän selvästi. Siten suuret runoilijat ja jotkut, jotka ovat sotaakin ihailleet, hekin ovat ymmärtäneet tämän. Muistamme, että Muhammed, joka itse taisteli ja johti joukkoja, hän kuitenkin sanoo: „kynä, joka piirtää sanoja, on paljon enemmän arvoinen, kuin miekka, joka vuodattaa verta.“ Siis suurimmat ja nerokkaimmat miehet ovat tämän aina ymmärtäneet. Sota on jätettä meissä miehissä eläinajoilta, jolloin eläinkunnassa täytyi aina taistella ja vuodattaa verta. Mutta ihminen miehissä, järkiolento miehissä on tullut voimakkaaksi, niin että harva mies enää ihailee yksinomaan murhaamista ja tappamista sankarillisena tekona. Sentähden, kun naiset ryhtyvät tähän omaan poliittiseen työhönsä, niin he saavat tähän paljon tukea miehiltä. Sitten vasta, jos miehet näkevät, että naiset yhä

ihailevat sotaa ja muita sellaisia hommia, on kuin piru nauraisi heissä, varsinkin, jos hän on ollut mukana sodassa ja tietää, että sotiminen on kaikkea muuta kuin sankarillista. Sodassa voi olla sankarillinen yksityiskohta, mutta ei se siellä tantereella oleminen sinään ole niin sankarillista. Naisille, jotka kauheasti ihailevat tuota verisankaruutta, voivat tällaiset miehet kyllä osoittaa kunnioitusta, mutta eivät itse asiassa pane kovin suurta arvoa heille.

Nyt täytyy huomata, että kristinusko itse asiassa ei pohjimmaltaan ole iskenyt harhaan, kun se on koettanut teroittaa meidän ihmisten mieliin, että sukupuolet, miehet ja naiset ovat oikeastaan veljiä keskenään, ja että nämä sulautuvat siihen, jota nimitetään ihmisyydeksi. Kristinusko on aina sanonut, että olemme ihmisiä ennenkuin miehiä ja naisia. Jos Kalergin mielestä se on ollut harhaisku, niin ei tietysti hänkään voi jokapaikassa olla oikeassa. Sentähden täytyy sanoa, että kun kristinusko on tätä asiaa selittänyt, on se tapahtunut Jeesuksen oman inspirationin mukaisesti. Kristus elää meidän ihmiskuntamme sisässä salaisesti ja vaikuttaa siten, että se nostaa miehet ja naiset ihmisiksi, mutta meidän on huomattava: niinkuin tie Kristuksen luo kulkee kaikkien uskontojen kautta, niin että varsinkin meidän päivinäemme emme voi ymmärtää Kristusta, ennenkuin olemme tutkineet kaikkia uskontoja, niin emme voi tulla syvästi kristityiksi, elleemme tiedä, mitä pakanuus on, mikä meissä on pakanaa ja mikä pakanuus on. Ennen sitä ei meistä voi tulla Jeesuksen Kristuksen seuraajia. Meistä voi tulla kristityn kirkon jäseniä. Sen yhteyteen me tulemme jo lapsina, kun kastetaan ja tulemme kristityiksi. Tämä on hirvuisen erehdys, sillä ei ihmisestä voi tulla Kristuksen seuraajaa, ellei hän tunne olevansa läpeensä pakana, voidakseen sitten luopua siitä ja seurataksaan Kristusta. Kalergi sanoo aivan oikein: Euroopan ainoa pelastus on siinä, että Euroopan miehet ja naiset oppivat tuntemaan syvästi itsensä, olemaan miehiä ja naisia. Jos ei mies tiedä, mitä mies on, ja jos ei nainen tiedä, mitä nainen on,

niin kuinka hän tietäisi, mitä ihminen on. Ihminen on silloin miehen takana, kun mieheen sulautuu nainen, kun miehen omaan sieluun sulautuu eli herää nainen. Silloin hänessä herää mies ja nainen ja silloin hänestä voi tulla ihminen. Samalla tavalla ei nainen voi tulla ihmiseksi, ellei mies hänessä herää. Selvemmin: naisen täytyy tulla niinkuin miehenkin ajattelevaksi olennoiksi, totuuden etsijäksi, peräti totuutta vaativaksi, itselleen täysin rehelliseksi olennoiksi, ennenkuin hänestä voi tulla ihminen. Kun nainen on saavuttanut nämä miehen ominaisuudet, kun mies hänessä on herännyt ja hänessä täydellinen ihminen herää. Samalla tavalla mies ei voi tulla ihmiseksi, ennenkuin hän täysin tietää, mikä mies on ja sulattaa naisen ominaisuudet itseensä ja antaa itsessään naisen herätä. Silloin vasta, kun nainen herää miehessä, niin hän tuntee molempain sukupuolten voimat itsessään henkisesti, silloin ihminen hänessä voi herätä ja mies ja nainen ovat veljiä. Nyt me tulemme siihen vanhaan, mystilliseen tosiseikkaan, josta on puhuttu kaikissa uskonnoissa peitetysti ja kaikissa salaisissa kouluissa, siihen mystilliseen tosiseikkaan, että itse asiassa on olemassa kolme sukupuolta: nainen, mies ja lapsi. Tavallinen fyysillinen lapsi on kuin symboli tästä kolmannelta sukupuolesta. Tällä lapsella ei tarkoiteta sitä, että ainoastaan lapsi olisi kolmatta sukupuolta, mutta siinä merkityksessä, kuin sitä on käytetty evankeliumissa, niinkuin Jeesus sanoo: „ellette tule lapsen kaltaiseksi, ette tule taivaanvaltakuntaan.“ Ennen nimitettiin lapsiksi niitä ihmisiä, jotka olivat määrätyn henkisen kehityksen saavuttaneet. Heitä sanotaan nyt teosoofisella, vanhalla, mystillisellä salakoulunimityksellä: vihityiksi. Nietzsche keksimä sana on: yli-ihminen. Nietzsche sanoo: „Te olette sitävarten olemassa, että loisitte yli-ihmisen“. Niinkuin mies ja nainen ovat olemassa sitävarten, että loisivat lapsen, josta he toivovat yli-ihmistä – sillä niin toivoo jokainen vanhempi – niin samalla tavalla on ihmisessä miehellinen ja naisellinen, polaariset sukupuolivoimat sitä varten, että he loisivat lapsen, yli-ihmisen, vihityn. Tätä

seikkaa ei Kalergi ole huomannut, hän ei ole sitä ymmärtänyt, tästä hänellä ei ole kokemusta, eikä siitä syystä ole voinut puhua niistä asioista. Mutta selvää on, että näin on asian laita, sillä me näemme, kuinka luonto itsestään aina luo, synnyttää sellaisia ihmisiä, joissa sukupuolivoima ei ole ollenkaan niin voimakas, tahi se ei ainakaan ole niin voimakas ainakaan toiseen sukupuoleen nähden. Me tiedämme nykyaikaisesta tutkimuksesta, että ihmiskunnassa on aina olemassa joku prosentti sellaisia, joilla ei ole sukupuolielämä niin voimakas, eikä ollenkaan siinä merkityksessä, että juoksisivat toisen sukupuolen jäljessä. Tällä tahtoo luonto viitata siihen mahdollisuuteen, mikä ihmiskunnalla on, tuohon lapseen, kolmanteen sukupuoleen, yli-ihmisen sukupuoleen. Luonto itsestään noin viittaa, mutta se ei saa vielä kuin poikkeustapauksissa aikaan tätä kolmatta sukupuolta, vaan se yrittlee, ja on saanut luonnottomuuksia aikaan. Mutta luonto tarkoittaa, että niitä joilla on tämä kolmannen sukupuolen luonto, erikoisesti kasvatettaisiin. Me huomamme, että luonnon tilassa olevat kansat ovat jonkun verran ymmärtäneet, hyvin epämääräisesti kyllä, tätä puolta. Heidän shamaninsa, viisaansa, tietäjänsä ovat tutkineet rotua ja heimoa ja valinneet aina sellaisen lapsen, jolla on oma salainen tuntomerkkinsä, ja ottaneet nämä lapset omaan piiriinsä kasvatettavaksi. Sillä tavalla on saatu luonnon tilassa paljon hyvää aikaan, enemmän kuin meidän kultturiyhteiskunnissa, joissa ei ole tätä seikkaa ymmärretty. Mutta joka tapauksessa täytyy tulevaisuuden yhteiskunnissa enemmän ottaa näitä asioita huomioon. Täytyy ymmärtää, että miehet ja naiset ovat sitä varten, että loisivat yli-ihmisen.

Ja nyt, mitä Kalergi sanoo Euroopan onnellisen tulevaisuuden aikaan saamiseksi, se on niin yhtäpitävä sen kanssa, mitä olemme aina puhuneet tässä Ruusu-Ristissä, että minä hyvin ilostuen ja hämmästyen luin sitä. Hän sanoo nimenomaan tällä tavalla: Euroopan tulevaisuudelle on

välttämätöntä ensinäkin, että sota armeija laissa muutetaan työarmeijaksi. Miesten ei suinkaan pidä olla ilman asevelvollisuutta, joka ei ole asevelvollisuus enää, mutta velvollisuus yhteiskuntaa kohtaan. Miesten täytyy saada sekä fyysillinen, että yhteiskunnallinen treenaus. Työarmeijassa heidän tulee palvella. Työarmeija meillä pitää olla, ei sota-armeija.

Sitten on asia, jonka Kalergi sanoo: meidän on luotava uusi aatelisto, sillä ilman aatelistoa ei mikään yhteiskunta tule toimeen. Mikä oli aatelisten tarkoitus ja merkitys ennen? Tietysti se, että se käsitti kehittyneimmät, sivistyneimmät ja hienoimmat ihmiset, jotka olivat yläpuolella tavallisten ihmisten ja sentähden saavuttivat arvovallan ihmisten silmissä. Se oli vaatimus ennen, mutta se ei ole enää, kun aatelisto degeneroitui. Mutta tulevaisuudessa aatelisto on välttämätön, mikäli mahdollista. Meidän on luotava henkinen aatelisto, joka on oleva niitä ihmisiä, jotka todella oman käytöksensä, viisautensa, jaloutensa ja karaktääriinsä nojalla saavuttavat arvovallan kanssaihmisissä. Jotta uusi aatelisto kasvaisi, heidän täytyy perustaa joka maahan korkeakouluja tätä varten, semmoisia, joissa pääpaino pannaan karaktäärille. Karaktääriin perustuu tulevaisuuden aatelisuus. Tällä tavalla kasvatettavia yksilöitä saattaa olla vaikka vain hyvin pieni prosentti kansan joukosta, mutta kun heidät kasvatetaan todelliseksi aatelistoksi, joka kansassa, niin silloin siitä aatelistosta lähtee johtajia, lainlaatijia, tietäjiä, kuninkaita, jotka osaavat kansakuntia johdattaa suurempaan onneen, osaavat laatia parempia lakeja ja osaavat ohjata ja johtaa kansajoukkoja niin, että elämä tulee kauniiksi, että elämä tulee maanpäällä siksi, miksi sen pitää tulla.

Kalergi sanoo, että hänen mielestään jo aivan tuntuu, että uusi aurinko on nousemassa ja uuden aamun ensimmäiset kultasäteet alkavat jo näkyä.